

Rodinné stříbro

Josefína Kuthanová

Bakalářská práce
2023



Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací
Ateliér Design skla

Akademický rok: 2022/2023

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení:	Josefína Kuthanová
Osobní číslo:	K20148
Studijní program:	B8206 Výtvarná umění
Studijní obor:	Multimédia a design – Design skla
Forma studia:	Prezenční
Téma práce:	Rodinné stříbro

Zásady pro vypracování

1. Konzultace s vedoucím diplomové práce
2. Zpracování návrhů, modely, kresebné studie
3. Vypracování písemné doprovodné zprávy zahrnující všechny etapy návrhu
4. Fotodokumentace
5. Obeznamení s použitou technologií
6. Realizace v materiálu

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná/elektronická**

Seznam doporučené literatury:

- WIENER, Egon. Rub a líc mých pohlednic. Nymburk: Vega-L, 2009. 146 s. ISBN 978-80-87275-11-5
KOLÁŘ, Jiří. Psáno na pohlednice. I., 1983-1985. Vyd. 1. Praha: Mladá fronta, 1999. 349 s. Dílo Jiřího Koláře, sv. 7. ISBN 80-204-0739-1
KOLÁŘ, Jiří. Psáno na pohlednice. II., 1985-1987. Vyd. 1. Praha: Mladá fronta, 2000. 309 s. Dílo Jiřího Koláře, sv. 8. ISBN 80-7185-299-6
ČINČOVÁ, Yvona. Pozdrav ze Zlína pohlednice z let 1899-1945. Ve Zlíně : Muzeum jihovýchodní Moravy. 2022 ISBN 978-80-87130-65-0
ČINČOVÁ, Yvona. Zachraňme pohlednice. Magazín Zlín, 2005
KOUSKOVÁ, Petra. Pohlednice (z) minulosti. První vydání. Praha: Pointa, 2020. 259 stran. ISBN 978-80-7650-078-5
KARPAŠ, Roman. Pohlednice: historie lístků, které zmenšily svět. Liberec: RK, 2005. 208 s. ISBN 80-903033-5-8
KUDWEIS, Miloš. Numismatika a notafilie: základy sběratelství zájmových předmětů pro začátečníky. 1. vydání. Brno: Edika, 2017. 264 stran. ISBN 978-80-266-1207-0
KUDWEIS, Miloš. Encyklopedie numismatiky a notafilie: obecná sběratelská terminologie. První vydání. Brno: Barrister & Principal, 2018. 207 stran. ISBN 978-80-7364-071-2
THOMAYER, Karel. Pohlednice z Česka = Postcards from the Czech Republic. 1. vyd. [Uherský Brod]: Karel Thomayer, 2011. 179 s. ISBN 978-80-904987-0-9
ČINČOVÁ, Yvona. Krásný pozdrav ze Zlína: pohlednice z let 1898-1945. 1. vyd. Ve Zlíně: Muzeum jihovýchodní Moravy, 2004. 93 s. ISBN 80-903411-1-X
Trend invest & hobby: trendy ze světa sběratelství, investic a umění. Praha: Jiří Doležal, 2015. 1 svazek. ISSN ISSN 2336-7520.

Vedoucí bakalářské práce: **MgA. Irena Czepcová**
Ateliér Design skla

Datum zadání bakalářské práce: **1. prosince 2022**
Termín odevzdání bakalářské práce: **19. května 2023**



Mgr. Josef Kocourek, Ph.D.
děkan

prof. MgA. Petr Stanický, MFA
vedoucí ateliéru

Ve Zlíně dne 15. prosince 2022

PROHLÁŠENÍ AUTORA BAKALÁŘSKÉ / DIPLOMOVÉ PRÁCE

Beru na vědomí, že

- bakalářská/diplomová práce bude uložena v elektronické podobě v univerzitním informačním systému a bude dostupná k nahlédnutí;
- na moji bakalářskou/diplomovou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, zejm. § 35 odst. 3;
- podle § 60 odst. 1 autorského zákona má UTB ve Zlíně právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla v rozsahu § 12 odst. 4 autorského zákona;
- podle § 60 odst. 2 a 3 mohu užít své dílo – bakalářskou/diplomovou práci - nebo poskytnout licenci k jejímu využití jen s předchozím písemným souhlasem Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, která je oprávněna v takovém případě ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které byly Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně na vytvoření díla vynaloženy (až do jejich skutečné výše);
- pokud bylo k vypracování bakalářské/diplomové práce využito softwaru poskytnutého Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně nebo jinými subjekty pouze ke studijním a výzkumným účelům (tj. k nekomerčnímu využití), nelze výsledky bakalářské/diplomové práce využít ke komerčním účelům;
- pokud je výstupem bakalářské/diplomové práce jakýkoliv softwarový produkt, považuji se za součást práce rovněž i zdrojové kódy, popř. soubory, ze kterých se projekt skládá. Neodevzdání této součásti může být důvodem k neobhájení práce.

Prohlašuji, že:

- jsem na bakalářské/diplomové práci pracoval samostatně a použitou literaturu jsem citoval. V případě publikace výsledků budu uveden jako spoluautor.

Ve Zlíně dne: 18.4.2023

Jméno a příjmení studenta: Josefína Kuthanová

podpis studenta

ABSTRAKT

Ve své bakalářské práci popisuji rodinné vztahy a způsoby komunikace, které jsou pro mě velmi důležité. Ve své tvorbě se přikláním k umělcům preferujícím neverbální komunikaci. Jde především o malbu, na které je zachycena krajina. Období krajinomalby upadlo a do popředí se dostává fotografie. Sběr pohlednic a přechod na fotopohlednice ovlivnil můj pohled na svět. Zde jsou fakta a rozdíly mezi vnímáním prostoru kolem nás pouhým okem a jeho záznamem ve formě fotografie. Zajímalo by mě, jestli si lidé uvědomují dopady mobilních telefonů na nás samotné. V závěru teoretické části zmiňuji umělce, kteří mají mezi sebou a mnou určité podobnosti ve své tvorbě. V praktické části popisuji použití displejů spojené s jejich demontáží a vytvořením objektu.

Klíčová slova: Rodina, komunikace, krajina, pohlednice, displej

ABSTRACT

In my bachelor's thesis, I describe family relationships and ways of communication, which are very important to me. In my work, I lean towards artists who prefer non-verbal communication. It is mainly a painting in which the landscape is captured. The period of landscape painting has declined and photography is coming to the fore. Collecting postcards and switching to photo postcards influenced my view of the world. Here are the facts and differences between the perception of the space around us with the naked eye and its recording in the form of a photograph. I wonder if people are aware of the effects of cell phones on ourselves. At the end of the theoretical part, I mention artists who have certain similarities between themselves and me in their work. In the practical part, I describe the use of displays associated with their disassembly and creation of an object.

Keywords: Family, communication, landscape, postcard, display

Děkuji své vedoucí práce MgA. Ireně Czepcové za trpělivé vedení a cenné rady při zpracování bakalářské práce.

Poděkování patří i vedoucímu ateliéru profesoru Petru Stanickému a Luboši Šurýnovi za jejich rady při realizaci.

Velké poděkování patří především mé rodině, která mě celý život podporuje v tom, co dělám a doprovází na každém kroku.

Děkuji rodině Knedlů a Macečků za zajištění pomoci a podpory v soukromém životě.

Prohlašuji, že odevzdaná verze bakalářské/diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou totožné.

OBSAH

ÚVOD.....	9
I TEORETICKÁ ČÁST	10
1 RODINA.....	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
1.1 VYMEZENÍ KOMUNIKACE	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
1.2 ZPŮSOBY KOMUNIKACE	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
2 KRAJINOMALBA.....	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
2.1 HOLANDSKÉ KRAJINÁŘSTVÍ	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
2.2 KRAJINA V ČESKÉM UMĚNÍ	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
3 FILOKARTIE	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
3.1 POHLEDNICE.....	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
3.2 FOTOPOHLEDY	CHYBA! ZÁLOŽKA NENÍ DEFINOVÁNA.
4 POPULACE OVLIVNĚNÁ DIGITALIZACÍ.....	20
5 RECYKLACE MOBILNÍCH TELEFONŮ	23
5.1 KOLÁŽ - ASAMBLÁŽ	23
6 REŠERŠE.....	25
6.1 ADRIENA ŠIMOTOVÁ	25
6.2 BĚLA KOLÁŘOVÁ	25
6.3 ZORKA SÁGLOVÁ.....	26
6.4 KRIŠTOF KINTERA.....	27
6.5 JAROSLAV KUČERA.....	28
II PRAKTICKÁ ČÁST	29
7 MÉ ZAČÁTKY.....	30
7.1 DENÍK	32
7.2 ALBUM.....	33
III PROJEKTOVÁ ČÁST	35
8 SBĚR MATERIÁLU.....	36
8.1 DEMONTÁŽ.....	36
8.2 FORMÁTOVÁNÍ A SKICOVÁNÍ.....	37
8.3 SKLÁDÁNÍ.....	38
8.4 VÁZÁNÍ	38
8.5 ASAMBLÁŽ	39
8.6 INSTALACE	39
ZÁVĚR	40

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY.....	41
SEZNAM OBRÁZKŮ	43
SEZNAM ZDROJŮ OBRÁZKŮ.....	44

ÚVOD

Vždy tu byly sny a touha zanechat svou známku, pohlednici...něco, co za mnou zůstane. Zájem o sbírání předmětů nebo posílání pohlednic pramení z dětství. Vidět svého otce, jak každý rok před Vánoci posílá desítky pohlednic rodině a blízkým, nebo se probouzet a pozorovat mamčinu obrázky vytvořené z pohlednic na stěnách.

Od poznávání pohlednic po filokartii a následnou éru digitalizace, kdy už ani nevím, jestli se mnou v dnešní době ještě někdo posílá pohlednice z tvrdého papíru s fotkou nebo obrázkem a adresou. Nástup mobilních telefonů z mého pohledu zabíjí tuto fascinující korespondenci mezi lidmi. Z dnešního pohledu je mnohem pohodlnější poslat pár fotek přes sociální síť než poslat pohlednici, ať už rodině nebo přátelům.

Moje práce odráží současný svět jak z mého pohledu, tak z pohledu tisíců lidí, nutí nás přemýšlet. Krajina je to, co nás obklopuje, díky svým telefonům na ni často zapomínáme, když bezmyšlenkovitě fotíme a jdeme dál. Zanedbáváme sami sebe chytrými zařízeními, která nás připravují o chvíle prožívání krásy kolem nás. Rozebrala jsem tato zařízení a vytvořila z nich své oblíbené místo, kde se digitalizace nedotkla mých vzpomínek a na ten okamžik nikdy nezapomenu.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 RODINA

Tato část se bude týkat osob, které mě už od dětství obklopují. Jedná se o rodinu. Všechny vzpomínky spojené s rodinou, ať se týkaly čehokoliv, se dozvídám prostřednictvím vyprávění nebo z fotografií.

Již od dětství mě provází umění mé matky, která zhotovila před mým narozením několik obrázků z pohlednic. S technikou asambláže Antona Piecka se seznámila v malém obchůdku v Nizozemí. Do této země připlula lodí s mým otcem, který téhož času pracoval jako lodník. Otec byl nejen vášnivým filatelistou, ale i velmi rád posílal pohlednice z cest. Jednalo se především o Německo a sousední státy. Prohlížení pohlednic, které naše rodina sbírala, bylo pro mě vždy nerozlučně spojené se vzpomínáním a vyprávěním historek.

V tomto pohledu se shodují se Sobotkovou (2018), pro kterou je závažný fakt, že o tak podstatném tématu jako jsou vzpomínky dospělých lidí v rodině, nelze dohledat skoro žádnou odbornou psychologickou literaturu.

Proto právě mě nejvíce zajímají mezigenerační příběhy, o kterých Sobotková tvrdí, že jsou určující pro tvorbu rodinné identity.

Pro mě byla vždy komunikace v rodině velmi důležitá.

Sobotková (2018) ve své knize uvádí, že je pro každou rodinu důležité něco jiného. Pro někoho je to povolání a pro jiné vztah k hudbě. Pro ostatní to mohou být tradice či vzájemné vztahy. Nejen toto, ale i mnoho dalších aspektů jsou uchovány v paměťovém systému a hovoří se o nich jako o rodinné paměti.

Toto pojmenování úzce souvisí s mým názvem práce Rodinné stříbro.

V další kapitole si vymezíme lidskou komunikaci a přiblížíme si její možnosti a ovlivňování druhých lidí.

Právě vzájemné ovlivňování bylo na počátku mého dětství.

1.1 Vymezení komunikace

Jak jsem se již zmínila má setkávání s rodinou provází nepřeborné množství vzpomínek.

Hlavním pilířem v mé rodině byla komunikace.

Souhlasím s faktem „*Na naší komunikaci s druhými lidmi je pozoruhodné, že ji vždy spoluvytváříme a ovlivňujeme, přispíváme k ní a zároveň jsme její součástí, jsme jí ovlivňováni.*“ (Vybíral, 2000, str. 18)

1.2 Způsoby komunikace

Mnoho autorů popisuje komunikaci jako schopnost, kterou jsme všichni obdařeni. Pro všechny lidi je charakteristické neustálé učení a zdokonalování se v této oblasti.

Ztotožňuji se s výrokem „*Čím jasněji a úplněji totiž dokážeme sdělovat posluchačům své nálady a myšlenky, tím úspěšnější jsme ve všem, do čeho se pustíme.*“ (Thomson, 2001, str. 8)

S oblibou proto vyprávím o svých pocitech a zájmech. Ráda vyprávím mé rodině vše, co vytvářím i to co se kolem mě děje. Vše je provázeno s velkým nadšením a dokážu vyprávět klidně celé hodiny. Tímto způsobem se snažím udržet neustálé komunikační pouto i přes velkou vzdálenost, která nás momentálně dělí. Vzdálenost samozřejmě nevnímám v takové míře jako překážku, protože v dnešní době digitalizace, o které se již zmiňuje Vybíral ve své knize, lze využít i jiný způsob komunikace. Autor popisuje digitální komunikování jako přenos analogového sdělení na sdělení digitální. Analogové komunikování popisuje jako sdělování neverbální, postojem nebo činem. Neverbální komunikace má podobu zvukových, pohybových, obrazových symbolů.

Stejně tak uvádí „*Mimoslovní sdělování zajímá umělce – herce, dramatiky, malíře, sochaře.*“ (Křivohlavý, 1988, str. 32)

Pro mě samotnou je nejdůležitější forma sociální komunikace – sdělování mluvením/slovem. „*Náš filosofický postoj a naše zaujetí soucitem nutí nás sdílet se o každou radost.*“ (Filla, 1959, str. 7)

Velice detailně o této verbální komunikaci píše Křivohlavý (1988) ve své knize. Popisuje momenty a sleduje co se děje tam, kde člověk hovoří s člověkem.

Při mé tvorbě se více přikláním k mimoslovní (neverbální) komunikaci, která obsahem svých kreseb a maleb má svou pojmovou anonymitu. Filla (1959) Z tohoto pohledu je mi blízké tvrzení, že si čtení mých maleb žádá od lidí pochopení do tajemna tvůrčí schopnosti vyjádření se vlastními prostředky.

2 KRAJINOMALBA

Obraz krajiny se proměňuje především tím, co v krajině umělec hledá. Zajímá-li se o krajinu jako o symbol základního životního prostoru, či ji jen popisuje. Blažíčková-Horáková (2005) popisuje, jak obraz krajiny prošel dlouhým vývojem. Dvě světové války měly zásadní vliv na zpodobení krajiny.

Jedná se o druh malířství, v němž je zachycena především krajina. O těch, kteří se zabývají touto tvorbou se zmíním v dalších kapitolách.

V době od pravěku až po současnost nehraje zobrazení krajiny žádnou významnější roli. Až ve starověkém umění je v malbách zobrazována krajina, do které byl výjev zvířete či člověka zasazen.

Teprve v pozdějších dobách byl zobrazen veliký kus krajiny nebo dominovala na celé ploše. Z dochovaných informací je známo, že v některých dobách mělo zobrazení krajiny pouze symbolický význam.

O krajinomalbě se může hovořit spíše až s rozvojem perspektivy a kompozice.

Krajinomalba se objevuje až počátkem 17. století „*Tvrdíme-li o krajinách, že jsou to výtvořiny vrcholného poznání světa, opíráme se výhradně o naše poznání vizuální.*“ (Filla, 1959, str.8)

2.1 Holandské krajinářství

Jeden ze zakladatelů krajinomalby této doby je Esaias van de Velde.



Obrázek 1 Esaias van de Velde, Hornatá krajina s jezdci, 1629

Dalšími známými krajináři jsou holandské umělci, kteří usilovali o velkou realističnost krajiny. Díla holandských krajinářů 17. století se vždy těšila velké pozornosti sběratelů.



Obrázek 2 Jan van Goyen, Dálka



Obrázek 3 Jacob Ruisdael, Les s potokem v popředí, z rozmezí let 1650-1655



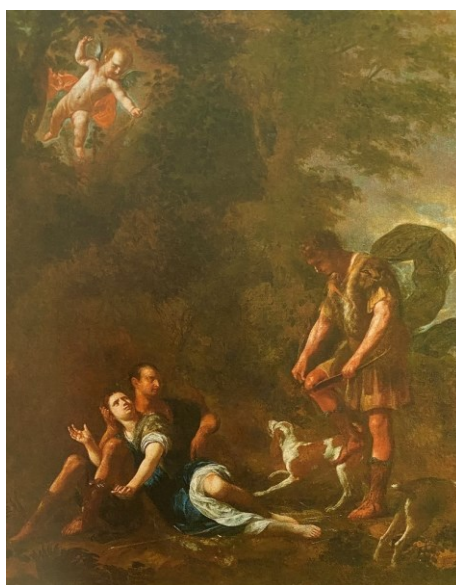
Obrázek 4 Hercules Seghers, Horská krajina

Holandští malíři neznázorňovali krajinu jako pouhý odraz skutečnosti, hledali v ní tradici a poselství. Skrze ni oslavovali a dokumentovali život a úspěchy své vlasti.

2.2 Krajina v českém umění

Tradice krajinomalby v Čechách sahá až ke konci 16. století, kdy umělci přišli z Nizozemí na pražský dvůr císaře Rudolfa II.

Krajinné prostředí lze již v první polovině 17. století vyzorovat v několika dílech Karla Škréty.



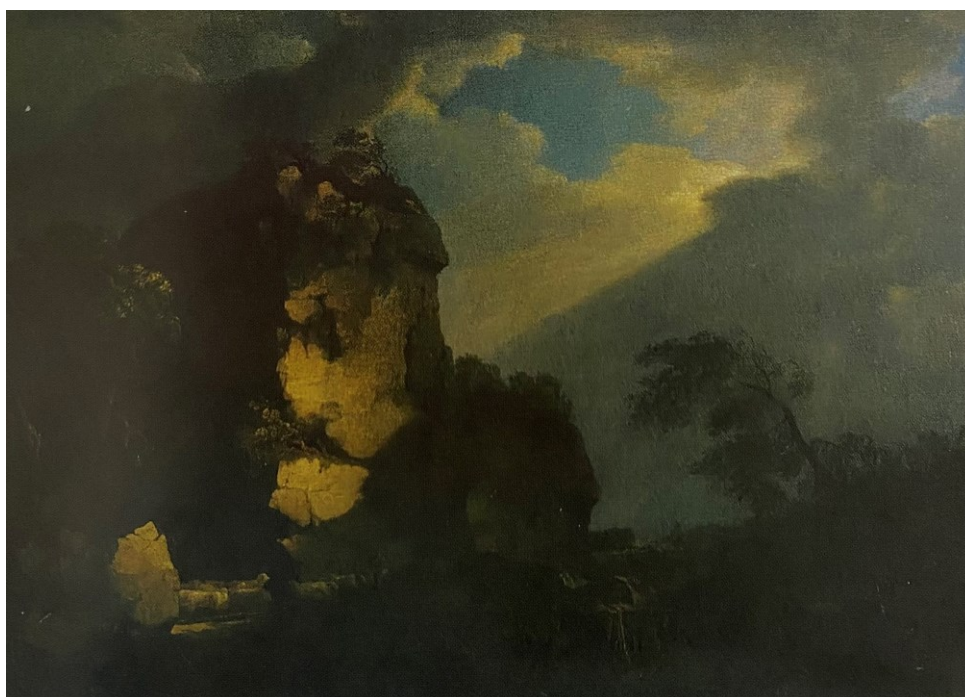
Obrázek 5 Karel Škréta, Silvio a Dorina, 50. léta 17. století

Má tvorba je inspirována právě předchůdci z řad českých malířů, mezi ně patří i malíř Jan R. Bys a následně tvorba J.J. Hartmana a jeho syna F. Antonína, kteří se na krajinomalbu specializovali. Jejich tvorba byla po vzoru nizozemských krajinářů.

Scény zasazené do krajinného prostředí, postavy venkovanů, jezdců a sedláků, jsou těmi koncepty krajiny, ve kterých se s umělci liším. Nezobrazuji ve svých malbách tyto náměty. Maluji pouze kopce se stromy a krajinný terén.

Popularita českého krajinářství je po celé 19. století často nazývána stoletím krajinomalby.

V této době vedl krajinářský ateliér a grafickou dílnu malíř, kreslíř a grafik K. Postl.



Obrázek 6 Karel Postl, Skalnatá krajina v bouři, 1806

Nejvýznamnější osobnosti české krajinomalby svou tvorbou trvale ovlivnili další vývoj českého krajinářství.

Během 20. století zájem o krajinomalbu spíše opadl, do popředí se dostávají jiné druhy umění land art nebo fotografie. „*Snahy prvních fotografů o zachycení krajinářských pohledů byly ve značné míře inspirovány díly umělců, které přitahovaly oceňované romantické krajiny, jakými bylo zejména České Švýcarsko nebo Krkonoše.*“ (Blažičková-Horová, 2005, str. 88)

3 FILOKARTIE

„Sběratelství je patrně stejně staré jako lidstvo samo. V naší historii vynikal touto vášní zejména Císař Rudolf II.“ (Karpaš, 2005, str. 176)

Sbírání pohlednic je třetím nejrozšířenějším a nejstarším odvětvím. Na první příčce je filatelie, tedy sbírání poštovních známek. Po ní se na scéně zobrazuje numismatika, též jako sbírání mincí. „Za kolébku prvních pohlednic je považováno Švýcarsko, kde se pohlednice začaly tisknout již v roce 1862.“ (Kudweis, 2017, str. 243)



Obrázek 7 Ukázka mé filokartie

3.1 Pohlednice

Pojem pohlednice je v dnešní době jasný všem, jen v nedávné historii se častěji a déle používal název korespondenční lístek. S přelomem do 19. století se označení měnilo „Pohlední lístek, pohledka, dopiska, dopisek, lidově i kartka nebo škartka.“ (Karpaš, 2005, str. 4)

Problém přetrvává dodnes, že neexistuje přesná definice pohlednice. S většinou současníků bychom se shodli na této variantě „Pohlednice je otevřenou listovní zásilkou, která nese na jedné straně lístku vyobrazení a na druhé má předtisk pro adresu a místo pro krátké písemné sdělení.“ (Karpaš, 2005, str. 4)

Mezi motivy zdobící pohlednice patří nejen města, obce, lázeňská a výletní místa, hostince, továrny, ale také krajiny a různé pamětihodnosti a další žánrové pohlednice s blahopřáním, vánočními, novoročními, milostnými i náboženskými vyobrazeními.

Pohlednice sloužila nejen jako pozdrav z výletů či forma blahopřání, ale i jako dokumentace historických míst ještě dříve, než se rozmohla forma fotopohledů či fotografie jako pohlednice.

V mé sbírce pohlednic jsou z valné většiny jen místa, která jsem osobně navštívila.

3.2 Fotopohledy

V mém životě nastal zlom mezi mnou a pohlednicemi s mým bezhlavým dokumentováním na mobilní telefon skrze fotoaparát, tedy fotografií.

„Fotopohledy se v našich zemích začínají objevovat v druhé polovině devadesátých let 19. století.“ (Karpaš, 2005, str. 49)

Nejvýznamnější jihočeští fotografové, kteří začali s výrobou fotopohlednic ještě před jejich všeobecným rozšířením, byli J. Seidel a J. Wolf.

Od malých snímků nalepených na kartonu v pohlednicovém rozměru, přes předválečnou bromografii i pozdní litografii se dostáváme do meziválečného období též érou fotopohlednic.



Obrázek 8 Bromografie, Německý kancléř Bismarck



Obrázek 9 Pozdní litografie, Alegorie trvání vojenské služby, asi 1914

Z důvodu velkovýroby i zapojení nezkušených lidí se fotopohlednice dostali na trh, kde často mívají označení pravá fotografie, jako důraz na její výjimečnost.



Obrázek 10 Ukázka pravé fotografie

„Ve 20. a 30. letech 20. století se do výroby pohlednic natrvalo prosadila fotografie.“
(Činčová, 2004, str. 5)

Zachytit skutečnost v barvách bylo snem fotografů černobílé fotografie. Než ožila tato skutečnost vládlo na dlouhou dobu umění koloristů na pohlednicích.

4 POPULACE OVLIVNĚNÁ DIGITALIZACÍ

Naše paměť je poměrně snadno ovlivnitelná. Při procházce krajinou mnozí z nás sáhnou po fotoaparátu či mobilním telefonu. To vše jen kvůli tomu, abychom si tu krásu zachovali na později. Počítáme s tím, že fotky nám pomohou si oživit zapomenuté vzpomínky.

Problémem se stává fakt, že nedáváme pozor, co fotíme. My to vlastně ani nevnímáme. To, na co bychom si chtěli zavzpomínat, když nepoužíváme v daném momentu krátkodobou paměť, není šance, že pronikne do paměti dlouhodobé.

Fotoaparát nebo telefon mě rozptyluje. Soustředím se na jeho ovládání a objektům, které fotím, moc pozornosti nevěnuji.

Pisingerová (2019) uvádí, že moderní společnost je úplně posedlá pořizováním fotek. Když lidé cestují na dovolenou, mnozí už si nedovedou ani představit, že by nepořídili stovky, nebo dokonce tisíce fotografií.

Jsou jen dvě možnosti, buď vzpomínky ukládáme do své paměti, nebo do paměti telefonu. Spoléhání se na fotografie přitom vede k tomu, že naše paměť není dostatečně procvičována a není tedy v takové kondici v jaké by mohla být.

Dnešní lidé paměť nevyužívají tolik jako předchozí generace. V mozku už neuchováme ani soukromé události, natož, aby lidé z hlavy recitovali oblíbené básně. Vše odkládáme do svých telefonů, počítačů, externích úložišť nebo na cloud.

Handl (2018) s tímto výrokem je plně v souladu a říká, že s elektronickými pomocníky přišla lenost, přestali jsme využívat paměť a spoustu dat přesouváme z vlastní paměti do aplikací.

Možná papírové snímky našich rodičů či prarodičů mohl sežehnout požár či rozpustit voda, ale i data v počítači nejsou nesmrtelná. Při určitém výpadku technologií by se mohlo stát, že o tisícovky vzpomínek přijdeme a kvůli poznamenané paměti si je pak nebudeme schopni ani vybavit.

Nejlepší pro nás bude občas odložit aparáty a dovolit si onu chvíli skutečně prožít.

Externí úložiště dat, která bychom jinak nosili v hlavě, navíc pomáhají lidem, kteří mají problémy s pamětí a zlepšují jim tak kvalitu jejich života.

Dalším faktem je, že snímky často nejsou vůbec autentické. Jsou dopředu plánované, naaranžované, mnohdy vyfocené vícekrát, abychom měli alespoň jeden moment dle našich

představ. Díky nepřírozeným úsměvům, pózám, které nevypovídají nic o tom, co jsme zrovna dělali, se vytrácí skutečný obsah konkrétní chvíle. Nahrazuje ho jen upravená a pečlivě cenzurovaná verze toho, co jsme tehdy chtěli, aby lidé viděli.

Žijeme v době rozmachu a rozvoje elektrotechniky a elektroniky, spotřebiče a vysílače postupně stále více zamořují naše prostředí.

Žert (2001) ve své knize uvádí, že téměř denně se setkáváme s různorodými názory, zda naše nepostradatelná moderní elektronika jako mobilní telefony, počítače a zábavné přístroje, které umísťujeme do naší bezprostřední blízkosti ve dne v noci, nám při dlouhodobém používání mohou nějakým způsobem škodit.

Je pro mě důležité zjištění těchto informací, že se takovou problematikou zabýval někdo již na začátku a nebylo mu to lhostejné jako nyní není ani mně o dvaadvacet let později.

Nikdo se dnes neodvází přesvědčovat lidi, že by se měli vzdát svých počítačů a začít opět používat drátové telefonní spoje.

Jestliže nám technika měla snížit náklady a usnadnit nám život, nemám pocit, že by k tomu došlo. Právě naopak, všechny komunikační služby nám přerůstají přes hlavy. Technika nám pomáhá, ale opět jen do doby, než se jí necháme ovládnout.

Urban (2017) tvrdí, že sociální sítě jsou skvělý nástroj, který nám umožňuje zůstat v kontaktu s lidmi, které denně nepotkáme. Ale opět jen do doby, než se z používání stane závislost.

Už kdysi dávno vzniklo jedno ze známějších českých přísloví, které říká, že oheň je dobrý sluha, ale zlý pán. Tak stejně s vodou i pravděpodobně úplně se vším.

Prezentace na sociálních sítích prakticky od každého, nezávazně na věku vyžaduje, aby si dal na svých fotkách záležet. Pokud ne, hned vidíme smršť negace na to, jak jsme neschopní, staří pro tyto technologie/sítě. Jen kvůli tomu, že nemáme dokonalý příběh na Instagramu. Sami jsme ovlivněni tím, co si sama společnost zadala za nároky, a i když se lidé snaží ukazovat druhou stranu, realitu krásné fotografie, schytá to podle mě mnohonásobně více od ostatních.

Na fotoaparát s filmem turista zachytil jen pár snímků, zatímco dříve si lidé přivezli sto fotek (tři filmy) z celé dovolené, dnes bez problému stejné množství ani možná ne za půl dne. Jelikož můžeme pořídit více fotek, paradoxně klesá hodnota jednotlivé fotky a stoupá počet pořízených fotografií.

Zapomněli jsme, jak věci prožívat, bohužel už jenom nahráváme.

Souhlasím s tvrzením Kasíka (2016), že mobilní telefony rozmlžily hranici mezi fotografováním a komunikací. Nyní se může odehrávat obojí zároveň.

5 RECYKLACE MOBILNÍCH TELEFONŮ

Mobily měníme čím dál rychleji a často se setkáváme s otázkou, zdali tento produkt odvézt do sběrného dvora či hodit do odpadu.

Velké množství nových mobilních telefonů nahrazuje staré přístroje, které často končí na skládce. Přitom mobil lze velmi dobře recyklovat a materiály využít v nové výrobě. Ale skutečnost je bohužel úplně jiná. S faktem, se kterým jsem se setkala při vyhledávání těchto informací, se naprosto liší od mé domněnky recyklace mobilních telefonů.

S informací o třídění odpadu je nám známo, že starý telefon nepatří do běžného odpadu. Důvodem je především uvolňování velkého množství škodlivých látek.

Z dosažených informací máme několik možností, co s použitým mobilem udělat.

Pohúdka (2023) nám doporučuje:

- odevzdat mobil do červeného kontejneru na elektroodpad
- vytřídit ho ve sběrném dvoře
- využít výkup starých telefonů
- odnést starý telefon zpět prodejci, který se postará o likvidaci
- využít služeb některé z neziskových organizací zabývajících se sběrem mobilů.

Z nejnovějších informací od Pohůdky (2023) se dozvídáme, že nejčastějším způsobem recyklace mobilních telefonů je oddělení krytu a baterie. Každá tato část se recykluje zvlášť. Zbytek mobilu se rozdrťí a oddělí se jednotlivé materiály. Z těch je možné opět vyrábět, ať už nová elektro zařízení nebo jiné výrobky.

5.1 Koláž – Asambláž

Koláž a asambláž jsou ideální techniky pro kreativní činnost. Tyto výtvarné techniky se dostaly do podvědomí veřejnosti s nástupem avantgardy v desátých a dvacátých letech minulého století. U nás především v 60. letech. Postupně si získaly velkou oblibu napříč uměleckými odvětvími, ale především v dadaismu a surrealismu.

Obě techniky mají k sobě velmi blízko, vznikají z jednotlivých částí, které spolu nesouvisí, v nové celky. U koláže na ploše, zatímco u asambláže v prostoru.

Koláž je obrázkem snů a fantazie. Do koláže můžeme vstoupit vícero vchody, ale všechny by měly mít společný vztah mezi textem a obrazem tvrdí Mojžiš (1998). Princip koláže

nespočívá pouze ve skládání komponentů do celku, ale také v jejich vrstvení. Dalším rozměrem koláže není jen přidávání, ale také ubírání i proces rozpadu. Je prostředkem imaginace a spontánnosti.



Obrázek 11 Albert Marenčin, Koláž č.29 z cyklu Múza oblieha Tróju, 1965

Asambláž je oproti dvourozměrné koláži obohacena o třetí rozměr, díky tomu vtáhne diváka přímo do svého děje. Do obrazu jsou různými technikami přichyceny kusy látek, provazů, dřev, kůží, kovových součástí, nábytku, částí nejrůznějších rozebraných strojů a zařízení. Není proto nepochopitelné, že materiál je většinou odpadového charakteru, však vnímán pro tento účel jako poklad.



Obrázek 12 Joseph Cornell, asambláž

6 REŠERŠE

Tyto umělce zmiňuji díky podobnostem jejich tvorby. Žádného z nich jsem nevyhledávala za účelem inspirace či ovlivnění, i přesto jsem se setkala s uměním pana Kintery již dříve, a to v roce 2017 v Galerii Rudolfinu v Praze a až nyní jsem si uvědomila jisté souvislosti.

6.1 Adriena Šimotová

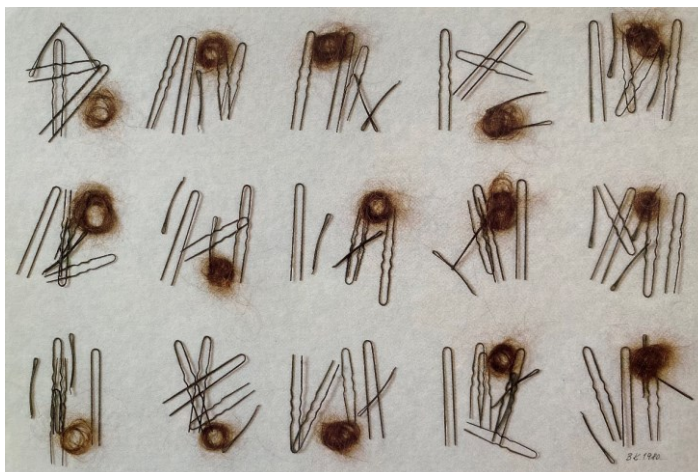
Šimotová patří k nejvýznamnějším českým výtvarníkům 20. století a je jedním z mála umělců, kteří si osvojili techniku perforace papíru a zůstali jí věrní. Papír prořezává, muchlá, drásá a tvaruje, a tak vznikají obtisky tváře, dlaní, chodidel ale i celého těla, zkrátka křehké papírové sochy.



Obrázek 13 Adriena Šimotová, Strach, 1984

6.2 Běla Kolářová

První fáze tvorby Běly Kolářové je soustředěna na fotografický experiment vytvářený bez fotoaparátu přímo v černé komoře. Miniaturní umělé negativy, z nichž v roce 1961 kopírovala své první fotografie, jsou samy o sobě unikátními materiálovými studii bezprostředně otiskujícími realitu do měkkého parafínu. Fotografie banálních předmětů a jejich fragmentů, které aranžovala do geometrických rastrů (1963-1964) přímo předcházejí přechodu autorky k trojrozměrné asambláži.



Obrázek 14 Běla Kolářová, Smotky hnědých vlasů, 1980

6.3 Zorka Ságlová

Na starých tapisériích objevila motiv králíka, který se stal jejím průvodcem a hlavním námětem tvorby. Králíka zkoumá coby nositele rozmanitých historických a kulturních kontextů, ale zároveň si pohrává s jeho podobou coby oblíbeného domácího zvířete. Na počátku 80. let začaly vznikat série obrazů, v nichž je malovaný obrys králíka mnohokrát opakován v seriální struktuře.

Konceptem výstavy Seno-sláma v rámci výstavy Běly a Jiřího Kolářových, bylo zabydlet výstavní síň hravou činností a vytvořit tak uprostřed města prostor k živé komunikaci. V jedné místnosti vystavila autorka balíky slámy a sušené vojtěšky, ve druhé místnosti se během trvání výstavy obracelo a dosoušelo seno. Diváci výzvu přijali a na výstavě přeskupovali balíky slámy, obraceli a kupili seno. Zorka Ságlová tak přinesla přírodu zpět k lidem, do města, do galerie.



Obrázek 15 Zorka Ságlová, Seno-sláma, 1969

6.4 Krištof Kintera

Krištof Kintera už od počátku studií patřil mezi nejvýraznější osobnosti nejmladší generace. Prvním výrazným projektem je TO z roku 1996. Předznamenal si většinu principů, které se v jeho tvorbě objevují dodnes: nápaditý objekt vtahujícího autora i diváka do jiného (trochu posunutého) světa. Mezi další díla, která upoutala svou výjimečností patří bezesporu Spotřebiče (1997-1998) Spotřebiče mají dokonalý tvar přizpůsobený lehké manipulaci, vypadají krásně a výkonně, jediný problém je, že jsou k ničemu. Jsou to opravdu jen spotřebiče spotřebovávající energii. Ve výloze obchodu jsou však jejich mimikry dokonalé, vypadají velice lákavě a svou vysokou cenou na sebe upozorňují. Nabízí se metafora, že podobně je tomu i s uměním. Přemýšlení o povaze umění, života a systému konzumní společnosti. Všechna Kinterova díla jsou technicky náročné objekty, které se pohybují, mluví, kouří se z nich nebo jiskří. Autor se pečlivě věnuje nejen jejich vzhledu, funkci, sdělení, ale i jejich mechanice.



Obrázek 16 Krištof Kintera, výstava Nervous Trees, 2017

6.5 Jaroslav Kučera

Jeho archiv obsahuje fotografické série „každodennosti“ – studie povrchů (mikrostruktury) i geometrických vzorců velkých ploch městské architektury (makrostruktury). Z tohoto materiálu čitelně vyvěrá na povrch Kučerův zájem o plochu obrazu, o kompozici a především barvu, která se stala jeho doménou coby kameramana, fotografa, umělce i pedagoga. Kučera je znám především jako dokumentarista a fotograf lidských osudů. Na výstavě nazvané Tiché dialogy však představuje například portrét poklopu kanálu, stín komínu na paneláku, klikací se potrubí, vagony, odraz mraků na prosklené fasádě či geometrické objekty v městské krajině. Všechny tyto předměty v Kučerově pojetí získávají nebývale poetický rozměr.



Obrázek 17 Jaroslav Kučera, Radlice | Dětské hřiště v ulici Pechlátova, 2015

II. PRAKTICKÁ ČÁST

7 MÉ ZAČÁTKY

K filokartii jsem se dostala úplnou náhodou. Jako většina lidí si chce z výletů či dovolené odvézt nějakou maličkost, ať už ve formě sošky, náramku či škeble. Pro mě se tyto záležitosti staly poměrně brzy drahou položkou, za kterou jsem nechtěla nechat platit dospělé a zaměnila je za nákup dřevěných známek. Ty také nebyly úplně všude a cena nebyla též moc příznivá. Tak jsem pomalu přešla k vizuálnímu vjemu a kupovala si pohlednice z navštívených míst. Pořizování velkého množství fotografií na telefon se pro mě stalo samozřejmostí. Přitom jsem vždy považovala význam fotografií i pohlednic za zcela odlišný. Pohled z cest se pro mě stal nejlevnějším suvenýrem a fotky vzpomínkou.

Zprvu jsem si dané pohlednice kupovala sama pro sebe, jednalo se vždy o jednu či dvě. Čím více jsem jich začala mít z míst mnou spatřených, tím více jsem chtěla tyto zážitky sdílet s mými nejbližšími. Už jako malá holka, jsem s dědečkem a babičkou a sestrou, posílala alespoň jednu pohlednici z resortu, kde jsme společně strávili dovolenou.

Je skvělé si připomenout hmotnou věcí navštívená místa.

Domnívám se, že zlomovým bodem byl výlet do Anglie, kde jsem byla sama bez mých blízkých. Chtěla jsem obdarovat rodinu malou pozorností z návštěvy této země. Zároveň jsem si moc přála, aby se mnou sdíleli i mé cesty. Samozřejmě jsem v té době měla chytrý telefon a ze zájezdu si přivezla 1616 fotografií, přesto to nepřebilo osobité kouzlo jejich přítomností. Přes 30 poslaných pohlednic, které byly vnímány jako forma komunikace i jako dárek z cest.

Jedná se o malé posílané obrázky z konkrétních míst, ať už z domácího kraje či ciziny. Vybírám z celkem obsáhlého množství těchto kartiček, především vždy pečlivě pro konkrétní osoby. Někomu stačí k vytvoření místa ve své hlavě jeden velký obrázek, jiný blízký nemá tak moc představivosti a bude lepší, když těch obrázků na kartičce bude pro něj více.

Má filokartie se dělí do několika oddílů. Nejsem asi správná filokartistka, protože valná část sbírky převažuje jen z míst, kde jsem byla. Jsou pro mě suvenýry i zhmotnělou vzpomínkou. Jsou pro mě velmi cenné, i když na zadní straně se nikdy neobjeví text.

Při procházení antikvariátů a dalších podobných míst, v podobě bleších trhů, se dostávám k části filokartie, která se tam podle mě řadí nejvíce. Hledám, vybírám, zkoumám a přehrabuji se v ohromné škále dechberoucích zašlých, starých, mnohdy oškubaných,

převážně nebarevných pohlednic. Velkým kouzlem jsou pro mě černobílé pohlednice. Kochám se jimi a vytahuji další a další z mnou neobjevených míst. Musí mě zaujmout, abych byla ochotná zaplatit nějaký malý obnos peněz za její odnos ke mně domů. Je to únik od reality, cestování časem, sice někdy jak po slepé mapě planety. Jindy mě tajuplná místa zavedou tam, kde je to v mé představě mnohem krásnější než zobrazení na daném kousku tvrdého papíru.

Další na seznam řadím ty pohledy, které mi zašlou nazpět mí nejbližší. Kdy oni navštíví nějaké místo a také mi o výletě či dovolené napíší pár řádků. Jsou pro mě ty nejvzácnější v mé sbírce. Udržování korespondence je zcela odlišné od dnešní doby, kdy máme spoustu možností, jak komunikovat prostřednictvím různých médií či sociálních sítí. Vracím se do doby bez internetu, kdy byla podle mě daleko lépe zvládnutá komunikace lidí. Alespoň tyto pocity ve mně vyvolává komunikace s rodinou a vyptávání se na starší dobu, kdy se na dopis čekalo klidně i týden. Přijde mi, že si sebe lidé mnohem více vážili, dokonce se na sebe těšili. Pokud se chtěli setkat na předem domluveném místě, neexistovala žádná jiná omluvenka než smrt. V dnešní době digitalizace, kdy se dotykový a zrakový vjem zachycuje zejména do mobilních telefonů, obrazovek notebooků neboli počítačů, monitorů, televizí a dalších chytrých vynálezů jako čtečka, ztrácíme realitu před očima a říkáme, že vnímáme, co se děje, a přitom nám paměť začíná sloužit jako zlaté rybce. Co nemáme napsané, zdokumentované a zachované na externích úložištích a úložních pamětech našich chytrých strojů už prakticky nic neudržíme v hlavě, a to si říkáme domestikovaní jedinci. Není to dávno, kdy i já jako dítě jsem dostala první telefon, i když to bylo už brzy v devátém roce bytí, přesto jsem si pamatovala minimálně pět telefonních čísel nazpaměť.

Začínám se sama ztrácet v tomto digitálním světě plné techniky a ulehčování. Teprve na začátku bakalářské práce jsem si naplno uvědomila problematiku mého nadměrného focení. To, že mi to říkali už blízké osoby v době studia střední školy bych nejráději vynechala, ale nemohu. Mé okolí to vidělo, jen já ztratila paměť, zrak i další vjemy, a to na dlouhých více jak 7 let. Strávila jsem tuto dobu fotografií a focením snad úplně všeho během celého dne. Nejčastěji si fotím krajinu, pokud možno s minimem lidí v okolí, nejlépe s žádným člověkem. V záběrech z měst se snažím zaměřit na pohled spodní části budov, či jejich splynutím se samotným nebem, abych se vyhnula lidskému pohledu. Pohled člověka na jinou osobu na fotografii mi přišel prvotní, čeho si člověk povšimne. Další člověk, tvář a jeho mimika v obličeji, zatímco pro mě to naprosto zastíní a přebije tu sílu okolního místa.

Svěžest přírody či detaily míst, kolem kterých denně chodíme a míváme je, stojí pro chvílku zastavení.

Takové uvolnění jsem si dopřávala jen na pár místech v přírodě, bez lidí, bez ruchu společnosti a nejlépe bez telefonu. Byly dny, kdy jsem pořídila padesát fotografií, ale někdy jich bylo i přes tři sta!

Vždy jsem milovala tu svobodu mých vzpomínek, že kdyby náhodou se někdy nějaké fotky smazaly a tím bych ztratila možnost ohlédnutí se zpět, nikdy mi nikdo nevezme to, co mám v hlavě, ve své paměti, ve vzpomínkách...a přeci jen se to stalo. Bylo mi to odebráno, tohle potěšení, žití a bytí – chytrým zařízením, které nám má sloužit. Stala jsem se otrokem, který fotil vše, a přitom si nepamatuje nic.

Zároveň se sběrem ochranných skel z obrazovek telefonů jsem začala shromažďovat nepotřebné displeje. Použité, rozbité, které už byly přímo vyměňovány za nové. Spotřební materiál, ve kterém jsem viděla odraz lidí a jejich chování. Některé obrazovky jsou skoro na prach rozdrčené. Postupem času se utvářel můj názor a mé myšlenky se začaly spojovat a nabírat na síle.

Všechna ta spojitost – lidstvo, komunikace, telefony, krajina, klid v duši, pohlednice, fotografování... To byl impuls k vytvoření mého díla.

7.1 Deník

S velkým množstvím fotografií jsem začala pracovat individuálně v roce 2021, kdy jsem si založila soukromý instagramový profil a ukládám si své fotografie na tuto platformu. Vzniká mi vlastně takové veřejné album jen pro mé blízké osoby, kterým přijmu žádost o sledování. Fotky přidávám výhradně černobílé a do ikonického čtverce, který je charakteristický pro tuto sociální síť. Je to mé virtuální album, které když si prohlížím, vynaložím alespoň nějaké své úsilí, abych si vzpomněla na původní barevnost daného místa či vyfoceného detailu. Tímto jsem se chtěla přiblížit k mé předchozí práci s fotografií a jejím zahlcením.



Obrázek 18 Ukázka deníku

7.2 Album

Zahlčení, focení...nevzpomínám si.

Takto bych popsala nejlépe svou předchozí práci z konce roku 2022. Vzniklo mi pod rukama album se skleněnými pohlednicemi. Odráží dnešní svět a jeho přehlčení. Vzala jsem fotografie od začátku školního roku 2022, kdy jsem fotila mé studijní město Zlín.

Fotografie nevznikly z důvodů použití pro mou práci, ale pouze z důvodu mé posedlosti fotografování. Fotografií bylo okolo čtyř stovek, když jsem si je z velkého rozsahu mé paměti telefonu uložila samotné části města do alba v telefonu. V tuto dobu jsem si trochu začala uvědomovat moji pošetilost fotkou, ale nijak mě to neovlivnilo ve snaze fotit méně. Začala jsem být naštvaná, že vidím realitu jen přes display telefonu a k tomu ještě přes ochranné sklo. To byl impuls k tomu, vytvořit tyto pohlednice právě na poškozená ochranná skla od telefonů. Nač vytvářet něco nového, když jsem mohla využít to, co už nikdo nepotřebuje a jen vyhazuje. Z množství obrázků města Zlín jsem tvořila koláže. Na těchto

kolážích se utváří nová místa, která můžeme při detailnější studii lépe rozpoznat. Celkově vzniká nový svět, který jsem přenášela na již zmíněná ochranná skla.

Tyto pohlednice jsou i reakcí na tuto dobu. Chtějí nám ukázat, jak málo vnímáme své okolí. Neuvědomujeme si je a jen dále hledíme přes svůj chytrý přístroj, který se dnes vejde do kapsy u kalhot.



Obrázek 19 Album

III. PROJEKTOVÁ ČÁST

8 SBĚR MATERIÁLU

Sběr potřebných displejů trval několik měsíců. Obcházela jsem mnoho servisů zabývajících se opravou mobilních telefonů a dalších zařízení ve městě Zlín. Během každého týdne jsem obdržela od servisních techniků několik kusů různorodých displejů. Následně jsem začala přemýšlet nad formátem mé práce.



Obrázek 20 Sbíráání displejů

8.1 Demontáž

Při demontáži jsem se snažila oddělit všechny vrstvy displeje. Sama jsem byla překvapená kolik vrstev v sobě ukrývá obrazovka mobilního telefonu ovládající náš život.



Obrázek 21 Demontáž displejů

8.2 Formátování a skicování

Úvaha nad formátem mého díla byla důležitá pro další fázi postupu. Reálnou velikost díla jsem si vytvořila pomocí papíru, který jsem dále využila pro následné skicování krajiny.

Při skicování jsem používala mé malby, které mi byly předlohou.



Obrázek 22 Papírová předloha



Obrázek 23 Skicování

8.3 Skládání

Na připravenou plochu papíru se skicou jsem skládala vybrané, rozebrané displeje. Skládání bylo náhodné a zdlouhavé díky rozdílným velikostem samostatných displejů. Sestavení jednotlivých dílů v celek muselo dávat smysl a řád pro další fázi práce.



Obrázek 24 Skládání

8.4 Vázání

Pomocí speciálního vázacího materiálu, používaného při rybaření, jsem musela jednotlivé sloupce displejů systémově spojit v jeden celek. Vázací materiál byl vybrán pro svou nosnost několika kilogramů.



Obrázek 25 Ukázka spojené části

8.5 Asambláž

Pomocí jednotlivých vrstev a materiálů z rozebraných displejů jsem vytvořila zpátky na obrazovky, odkud jsem části demontovala, pohled do krajiny.



Obrázek 26 Detail asambláže

8.6 Instalace

Práci jsem se rozhodla zavěsit ze stropu pomocí 3 bodů, které se na stejných 3 bodech budou spojovat s ocelovou tyčí. Ocelová tyč vytváří rádius panoramatu, ten dotváří pohled skrze mobilní displeje telefonů na krajinu.



Obrázek 27 Zkouška zavěšení

ZÁVĚR

Touha pracovat s pohlednicí nebo záměr vytvořit si vlastní mě zavedly do nepředstavitelného nitra mé osoby. Znovu jsem se podívala na sebe, na fotografickou posedlost, která mě ovlivnila. Stejným způsobem ovlivňuje i dnešní společnost, ať už jde o komunikaci, vzpomínky, nebo digitalizaci světa.

Přestala jsem zbytečně fotit a zahlcovat své smysly. Jsem opět schopna vnímat realitu kolem sebe a vytvářet si nové vzpomínky, které byly doposud pouze v paměti mého telefonu.

Navždy budu poznamenána tímto obdobím.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

1. Asambláž - třetí rozměr koláže [online], 2017. Dostupné z: <https://www.fler.cz/magazin/asamblaz-treti-rozmer-kolaze-2308?fbclid=IwAR3O-mKVuGyR95uiwt4cMpBCACNIIJQdtJlkl1miPRHv53obIlrND39LIUs>
2. BLAŽÍČKOVÁ-HOROVÁ, Naděžda, ed. Krajina v českém umění 17.-20. století: průvodce stálou expozicí Národní galerie v Praze v paláci Kinských. V Praze: Národní galerie, 2005. ISBN 80-7035-300-7.
3. ČINČOVÁ, Yvona, ed. Krásný pozdrav ze Zlína: pohlednice z let 1898-1945. Zlín: Muzeum jihovýchodní Moravy, 2004. ISBN 80-903411-1-x.
4. FILLA, Emil. Jan van Goyen: úvahy o krajinářství. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1959. Světové umění (SNKLHU).
5. HANDL, Jan, 2018. Jak fotografování mobilem mění naše vzpomínky [online]. Dostupné z: <https://www.flowee.cz/civilizace/4452-jak-fotografovani-mobilem-meni-nase-vzpominky>
6. KARPAŠ, Roman. Pohlednice: historie lístků, které zmenšily svět. Liberec: RK, 2005. ISBN 80-903033-5-8.
7. KASÍK, Pavel, 2016. Focení vaše vzpomínky nezachrání. Může naopak vést k povrchnímu vnímání [online]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/technet/veda/sdileni-fotek-instagram-facebook-socialni-site-fotka-zazitek.A160927_141244_veda_pka
8. KŘIVOHLAVÝ, Jaro. Jak si navzájem lépe porozumíme: kapitoly z psychologie sociální komunikace. Praha: Svoboda, 1988. Členská knihovna (Svoboda).
9. KUDWEIS, Miloš. Numismatika a notafilie: základy sběratelství zájmových předmětů pro začátečníky. Brno: Edika, 2017. ISBN 978-80-266-1207-0.
10. MALÝ, Radek. Pohlednice z nespátrěných měst. Ilustroval Jan LAŠTOVIČKA. V Praze: Albatros, 2022. Poezie. ISBN 978-80-00-06640-0.
11. MOJŽIŠ, Juraj a Albert MARENČIN. Albert Marenčin: koláže, 1942-1997. Bratislava: Vydavateľstvo PT, 1998. ISBN 80-88912-00-8.
12. PISINGEROVÁ, Barbora, 2019. Jak posedlost pořizováním fotek ovlivňuje náš život? Trpí paměť i osobnost [online]. Dostupné z:

<https://www.frekvence1.cz/clanky/zivotni-styl/jak-posedlost-porizovanim-fotek-ovlivnuje-nas-zivot-trpi-pamet-i-osobnost.shtml>

13. POHŮRKA, Petr, 2023. Recyklace mobilů: Kde vám zrecyklují starý telefon? [online]. Dostupné z: <https://www.srovnejto.cz/blog/recyklace-mobilniho-telefonu-kde-vam-zrecykluji-stary-telefon/?fbclid=IwAR0c5QVifXhWQWmn2JVC5Gc7wsczozRNAGPerwlPn-blK2jY1bpsTDH0sUk>
14. ŠÍP, Jaromír. Holandské krajinářství 17. století: katalog výstavy. Praha: Národní galerie, 1965.
15. ŠÍP, Jaromír. Holandské malířství 17. století v pražské Národní galerii. Praha: Odeon, 1976. Světové umění (Odeon).
16. ŠVARŤÍČKOVÁ-SLABÁKOVÁ, Radmila a Irena SOBOTKOVÁ. Rodina a její paměť v nás ve světle třígeneračních vyprávění. Praha: Stanislav Juhaňák - Triton, 2018. ISBN 978-80-7553-638-9.
17. THOMSON, Peter. Tajemství komunikace. Přeložil Marta ROTTOVÁ. V Brně: Alman, 2001. Cesta k úspěchu. ISBN 80-86135-16-0.
18. URBAN, Petr, 2017. Příliš mnoho možností. Komunikace není jednodušší než dřív, jsme otroky doby [komentář] [online]. Dostupné z: <https://www.cnews.cz/prilis-mnoho-moznosti-komunikace-neni-jednodussi-nez-driv-otroky-doby-komentar/>
19. VYBÍRAL, Zbyněk. Psychologie lidské komunikace. Praha: Portál, 2000. ISBN 80-7178-291-2.
20. WIENER, Egon. Rub a líc mých pohlednic. Ilustroval Petr URBAN. Nymburk: Vega-L, 2009. ISBN 978-80-87275-11-5.
21. ŽERT, Vlastimil a Andrej SÁNDOR. Jsou mobily bezpečné?: elektrosmog : strašák a realita - jak v něm zdravě žít. Olomouc: Fontána, 2001. ISBN 80-86179-65-6.

SEZNAM OBRÁZKŮ

Obrázek 1 Esaias van de Velde, Hornatá krajina s jezdci, 1629	13
Obrázek 2 Jan van Goyen, Dálka.....	14
Obrázek 3 Jacob Ruisdael, Les s potokem v popředí, z rozmezí let 1650-1655	14
Obrázek 4 Hercules Seghers, Horská krajina	15
Obrázek 5 Karel Škréta, Silvio a Dorina, 50. léta 17. století.....	15
Obrázek 6 Karel Postl, Skalnatá krajina v bouři, 1806.....	16
Obrázek 7 Ukázka mé filokartie	17
Obrázek 8 Bromografie, Německý kancléř Bismarck	18
Obrázek 9 Pozdní litografie, Alegorie trvání vojenské služby, asi 1914.....	19
Obrázek 10 Ukázka pravé fotografie	19
Obrázek 11 Albert Marenčin, Koláž č.29 z cyklu Múza oblieha Tróju, 1965.....	24
Obrázek 12 Joseph Cornell, asambláž	24
Obrázek 13 Adriena Šimotová, Strach, 1984	25
Obrázek 14 Běla Kolářová, Smotky hnědých vlasů, 1980	26
Obrázek 15 Zorka Ságlová, Seno-sláma, 1969	26
Obrázek 16 Krištof Kintera, výstava Nervous Trees, 2017	27
Obrázek 17 Jaroslav Kučera, Radlice Dětské hřiště v ulici Pechlátova, 2015.....	28
Obrázek 18 Ukázka deníku.....	33
Obrázek 19 Album.....	34
Obrázek 20 Sbíráání displejů.....	36
Obrázek 21 Demontáž displejů.....	36
Obrázek 22 Papírová předloha.....	37
Obrázek 23 Skicování	37
Obrázek 24 Skládání	38
Obrázek 25 Ukázka spojené části	38
Obrázek 26 Detail asambláže	39
Obrázek 27 Zkouška zavěšení	39

SEZNAM ZDROJŮ OBRÁZKŮ

Obrázek 1 dostupný z: ŠÍP, Jaromír. Holandské malířství 17. století v pražské Národní galerii. Praha: Odeon, 1976. Světové umění (Odeon).

Obrázek 2 dostupný z: ŠÍP, Jaromír. Holandské malířství 17. století v pražské Národní galerii. Praha: Odeon, 1976. Světové umění (Odeon).

Obrázek 3 dostupný z: FILLA, Emil. Jan van Goyen: úvahy o krajinářství. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1959. Světové umění (SNKLHU).

Obrázek 4 dostupný z: FILLA, Emil. Jan van Goyen: úvahy o krajinářství. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1959. Světové umění (SNKLHU).

Obrázek 5 dostupný z: BLAŽÍČKOVÁ-HOROVÁ, Naděžda, ed. Krajina v českém umění 17.-20. století: průvodce stálou expozicí Národní galerie v Praze v paláci Kinských. V Praze: Národní galerie, 2005. ISBN 80-7035-300-7.

Obrázek 6 dostupný z: BLAŽÍČKOVÁ-HOROVÁ, Naděžda, ed. Krajina v českém umění 17.-20. století: průvodce stálou expozicí Národní galerie v Praze v paláci Kinských. V Praze: Národní galerie, 2005. ISBN 80-7035-300-7.

Obrázek 7 dostupný z: Vlastní zdroje

Obrázek 8 dostupný z: KARPAŠ, Roman. Pohlednice: historie lístků, které zmenšily svět. Liberec: RK, 2005. ISBN 80-903033-5-8.

Obrázek 9 dostupný z: KARPAŠ, Roman. Pohlednice: historie lístků, které zmenšily svět. Liberec: RK, 2005. ISBN 80-903033-5-8.

Obrázek 10 dostupný z: Vlastní zdroje

Obrázek 11 dostupný z: MOJŽIŠ, Juraj a Albert MARENČIN. Albert Marenčin: koláže, 1942-1997. Bratislava: Vydavateľstvo PT, 1998. ISBN 80-88912-00-8.

Obrázek 12 dostupný z: Joseph Cornell — Průkopník umění asambláže [online]. Dostupné z: <https://milenaolesinska77.medium.com/joseph-cornell-pioneer-of-assemblage-art-87d7fa3c06c4>

Obrázek 13 dostupný z: Díla Adrieny Šimotové [online]. Dostupné z: <https://www.sanquis.cz/index1.php?linkID=txt370>

Obrázek 14 dostupný z: KOLÁŘOVÁ, Běla. Objekty a asambláže. Praha: Torst, 1993. ISBN 80-85639-15-7.

Obrázek 15 dostupný z: Seno-sláma [online]. Dostupné z: <https://www.artlist.cz/dila/seno-slama-500/>

Obrázek 16 dostupný z: Vlastní zdroje

Obrázek 17 dostupný z: Jaroslav Kučera | Tiché dialogy [online], 2017. Dostupné z: <https://www.artmap.cz/jaroslav-kucera-tiche-dialogy/>

Obrázek 18-27 dostupný z: Vlastní zdroje

